

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1514. usque ad annum 1520

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1769

VD18 90118464

§. 29. Disputatio de Indulgentiis

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66414](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66414)

passim hæreticos animat, agitatus inges-
 sit, quod allata Ekii argumenta non con-
 vincant, cum primum facile eludi pos-
 sit; eoquod Machabæorum libri, quibus
 secunda ratio innititur, olim Canonicis
 Scripturis non fuerint annumerati. Re-
 posuit Eckius, illos vero nunc tanquam
 Canonicos esse receptos, atque ad com-
 probandam fidei veritatem idoneos. Po-
 stea retulit Concilii Florentini testimoni-
 um, necnon ex S. Augustino demonstra-
 vit, animas in purgantibus flammis nil
 amplius mereri, simulque Lutheri ostendit,
 easdem de sua salute certas esse.
 Ea contentio usque ad matutinum tem-
 pus diei undecimæ Julii perduravit, ac
 Lutheri persæpe eandem cramben reco-
 quente, nihil decisum est.

Sæcul. XVI.

A.C. 1519.

§. XXIX.

Disputatio de Indulgentiis.

Eadem die undecima Julii horis meri-
 dianis agitabatur quæstio de indul-
 gentiis, ubi Lutherus omnem hasce gra-
 tias concedendi potestatem Ecclesiæ ab-
 nuere non audebat: earum vero utilita-
 tem Eckius demonstrabat ex Viennensi,
 Lateranensi, & Constantiensi Conciliis,
 necnon ex facto S. Gregorii, qui plus-
 quam nongentis abhinc annis indulgen-
 tias concesserat, hancque veritatem in-

G g 3

super

Sæcul. XVI.
A. C. 1519.

super comprobabat ex unanimi Ecclesiæ universalis consensu, ac communi omnium Christi fidelium usu, qui jubilæi gratiam recipiendo indulgentiarum vim agnoscunt. Ad hæc Lutherus Echii moderationem commendans, dixit, fateor, quod merito a Constantiensi Synodo indulgentiarum abusus, & contemptus fuerint damnati, ego autem nullatenus eas contemno, nec unquam propterea tumultus in Ecclesia fuissent suscitati, si semper hoc moderamen fuisset adhibitum; nec etiam vel unquam indulgentiarum utilitatem negavi, credo tamen, quod fervidis fidelibus, qui opera *satisfactoria* explere non detrectant, inutiles sint, nec firmo satis argumento a S. Gregorio ejusmodi indulgentias fuisse concessas comprobetur, imo etsi verum id esset, inde tamen haud sequitur, quod per eas Christiani a piis operibus, eleemosyna, oratione, ac jejuniis eximantur. His reposuit Eckius; re ipsa quidem opera, ut vocant, *satisfactoria* compensantur, nullatenus tamen propterea pietatis studia negligi oportet: de cetero falsum est, quod satisfactio duntaxat per virtutum exercitia fiat, sed etiam suffragia requiruntur, quinimo plurimum etiam Doctorum sententia eo abiit, ut contenderent, poenitentem ad acceptandam satisfactionem adstringi non posse, si ad purgatorii poenas

poenas ultro sese offerret; his subiunxit, **Sæcul. XVI.**
 Pontifices ea tantum remittunt, quæ **A.C. 1519.**
 spectato poenitentiae rigore injungi debe-
 rent, si vero indulgentias elargiuntur,
 tunc poenitentibus subministrant, unde
 ex alterius bonis satisfacere queant, sic-
 que eorum noxæ nequaquam impunitæ
 permanent, quia hi ex *superabundantia*
 meritorum Christi satisfaciunt. Equidem
 Lutherus plures ex hisce Eckii proposi-
 tionibus solido responso confutare, ac
 quidquam contra eas opponere potuif-
 set, qualis fuit ea, qua Eckius asseruit,
 quosdam Theologos docuisse, quod poe-
 nitentes, qui ad subeundas purgatorii
 poenas sese offerrent, ad legitimam satis-
 factionem adstringi non possent; nam
 huic objicere potuisset, quod piacula-
 ris flammæ purgatio eis duntaxat conve-
 niret, qui, ut noxas suas satisfactionibus
 earum gravitati congruis eluerent, in
 hac vita, quidquid poterant, fecerunt,
 nihilominus quasdam adhuc (*) *macu-
 las* residuas habent, quas nondum ante
 mortem suam poenitentia deleverunt (**);

G g 4 ast

(*) In Gallica editione habetur: *imper-
 fectiones.*

(**) Forte Theologi hanc descriptionem,
 velut imperfectam notabunt, docentes, pur-
 gatorii poenas pro iis etiam esse, qui culpis jam
 remissis cum reatu poenæ decedunt.

Sæcul. XVI. A. 1519. ast Lutherus adhæc adeo non, ut Theologum decuisset, respondit, ut potius non nisi in injurias, ac convitia effusus, eos, qui indulgentiarum thesauro abutuntur, tota rabie infectaretur; perinde ac si Ecclesia ejusmodi abusus approbaret, quæ tamen nonnisi pœnitentiæ studium inculcat, ac omni cura filios suos hortatur, ut divinæ justitiæ serio conatu satisfaciens, Dei misericordiam sibi concillent.

§. XXX.

Disputatio de Pœnitentia.

In colloquio die duodecima Julii instituto agitabatur quæstio de pœnitentia. Docebat Ekhus, Pœnitentiam a metu pœnæ initium ducere, idque quam plurimis sacri Codicis, sanctorumque Patrum testimoniis comprobare nitebatur, nullatenus tamen negabat, pœnitentiam, quæ ab amore justitiæ incipit, multo perfectiorem esse, a nostra tamen infirmitate oriri, quod timore, veluti gradu ad justitiæ amorem conducente utamur. Lutherus cuncta hæc testimonia in suam contorquebat sententiam, qua non aliam dari pœnitentiam contendebat, nisi illam, quæ a charitate inciperet, quippe *opera quæcunque ante charitatem peccata & damnabilia esse affirmabat.* Hanc in rem Stau-
pitii